

Първото село, прѣзъ което ударихме, бѣше населено отъ Румъни.

Това не ме очуди, защото челя бѣхъ, че Румъни се намиратъ на всѣкъдѣ отвѣдъ Дунава, въ Балканския Полуостровъ; дори и въ свободна Гърция се намиратъ цѣли села съ еякъ много близкъ съ румънския.

Попитахъ единъ старецъ отъ туй село, какъ сж могли да търпѣтъ турскитѣ варварщини и не сж се при брали въ земята, дѣто се намѣрватъ братята имъ?

Отговорихъ ми, че сж прѣдпочели да бѣдѣтъ въ Турско, отколкото въ Румъния при братята си, защото, казваше ми той, ако чужденецътъ ти прави зло, не те боли толкозъ, колкото ако ти го прави братъ ти. Въ Румъния, продължаваше старецътъ, селянитѣ сж сетни сиромаси, защото нѣматъ своя земя. Тука ако и да нѣмаме собствени земи имущества, пакъ земи за обработване има колкото искашъ и за която плащашъ на държавата една малка давнина — онуръ. Работи земя колкото ти вижда окото, само добитъкъ много и дѣца много и здрави да ти даде Господъ. Да минимъ въ Румъния, трѣбва да работимъ като роби на чокоина, който не ще да те знае нито за човѣкъ, камо ли за братъ.

На тѣзи думи на стареца азъ се замислихъ.

Продължихме съ стареца разговора си и можихъ да опѣниж, че той бѣше въ състояние да даде уроци отъ познания на нѣкои наши учени, които иматъ претенцията да бѣдѣтъ реформатори на отечеството, и, безъ да попитатъ селското население, създаватъ му разни и разни учреждения, за каквито бѣднитѣ хорица нито сж сънували, нито пъкъ ги желятъ.

Добриятъ старецъ не ме остави додѣто не ме угости въ дома си.

Имаше три снахи, все млади и хубави, една отъ тѣхъ, по порѣчката на свекра, веднага приготви една печена кокошка и топла прѣсна нита. Не липсваше и вино; старецътъ имаше една бѣчва пѣлна въ избата.

Въ врѣмето на обѣда разговорътъ ни бѣше все за Турцитѣ, които азъ до тогава не бѣхъ никога виждалъ.

Попитахъ го, дали сж търпѣли притѣснения отъ Турцитѣ. Отговор ми, че не. Съ Румънитѣ тѣ нѣмали